

Ne-am așezat la o masă izolată. Era răcoare, liniște și semiîn-tuneric. Mi-a plăcut. Am ales homar. Joanna a ales ceva straniu. A comandat în franceză. Era sofisticată, umblată prin lume. Într-un fel, chiar dacă îmi dispăcea, educația îți era de folos atunci când te uitai într-un meniu sau căutai o slujbă, mai ales când te uitai într-un meniu. Întotdeauna m-am simțit inferior în fața chelnerilor. Sosisem prea târziu și cu prea puțin. Chelnerii citeau cu toții Truman Capote. Eu citeam rezultatele la curse.

Masa a fost bună și departe, în golf, se puteau vedea bărcile de pescuit creveți, ambarcațiunile poliției și piraii. Homarul era delicios și l-am făcut să alunece cu un vin foarte bun. Amice homar, întotdeauna mi-a plăcut de tine, în carapacea ta roșietică, periculos și moșcăit.

Când ne-am întors acasă la Joanna Dover, am băut o sticlă de vin roșu excelent. Ne-am așezat în întuneric, urmărind cele câteva mașini care treceau jos, pe stradă. Am rămas așa, tăcuți, apoi Joanna a zis:

— Hank.

— Da?

— De ce ai venit la mine? Din cauza vreunei femei?

— Da.

— Ai terminat-o cu ea?

— Îmi place să cred că așa stau lucrurile. Dar dacă aș zice „nu“...

— Vasăzică nu știi?

— Nu prea.

— Parcă poți să știi vreodată?

— Nu cred.

— Tocmai de-aia e treaba așa împuțită.

— Chiar că-i împuțită.

— Hai să ne futem.

— Am băut prea mult.

— Hai să mergem la culcare.

— Vreau să mai beau.

— N-o să fii în stare să...

— Știu. Sper să mă lași să stau patru sau cinci zile.

— Depinde de performanțele tale.

— Mi se pare cinstit.

Cînd am terminat vinul, abia dacă puteam să ajung pînă în pat. Eram deja adormit cînd Joanna a ieșit din baie...

55

Cînd m-am trezit, m-am dat jos din pat și am folosit periuța de dinți a Joannei, am băut două pahare de apă, m-am spălat pe mîini și pe față, m-am întors în pat. Joanna s-a întors și gura mea a găsit-o pe a ei. A început să mi se scoale. I-am luat mîna și i-am pus-o pe pulă. Am înșfăcat-o de păr, trăgîndu-i capul înapoi, sărutînd-o cu sălbăticie. M-am jucat cu pizda ei. I-am zgîndărit clitorisul. Era foarte umedă. Am încălecat-o și i-am vîrît-o. Am ținut-o înăuntru. O puteam simți cum reacționează. Am reușit să pompez multă vreme. În cele din urmă, n-am mai putut să mă țin. Eram umed de transpirație și inima îmi bătea așa de tare, încît o puteam auzi.

— Nu sînt într-o formă foarte bună, i-am spus.

— Mi-a plăcut. Hai să tragem niște iarbă.

A dat la iveală o țigară cu marijuana. Ne-am pasat-o de la unul la altul.

— Joanna, i-am spus, încă mi-e somn. Parcă aș mai dormi vreo oră.

— Nici o problemă, de îndată ce terminăm țigara.

Am terminat-o și m-am întins din nou în pat. Am adormit.

56

În seara aia, după cină, Joanna mi-a arătat niște mescalină.

— Ai încercat vreodată chestia asta?

— Nu.

— Vrei să încerci?

— Da.

Joanna avea niște vopsele, pensulă și hîrtie răspîndite pe masă. Apoi mi-am amintit că era colecționară de artă și că îmi cumpărase

niște tablouri. Băusem toată seara bere Heineken, dar încă eram treji.

— E un drog foarte puternic.

— Ce efect are?

— Are un efect straniu. S-ar putea să ți se facă rău. Când vomți, efectul e și mai puternic. Dar eu prefer să nu vomit, așa că îi adaug și puțin bicarbonat. Cred că principalul lucru legat de mescalina este că te face să simți groaza.

— Am mai simțit asta fără nici un fel de ajutor.

Am început să pictez. Joanna a dat drumul la muzică. Era o muzică stranie, dar îmi plăcea. M-am uitat în jur, Joanna dispăruse. Nu-mi păsa. Am pictat un bărbat care tocmai se sinucisese, spînzurîndu-se de grindă cu o frînghie. Am folosit multe nuanțe de galben. Mortul era așa strălucitor și drăguț. Apoi cineva a zis:

— Hank...

S-a întîmplat chiar în spatele meu. Am sărit de pe scaun.

— IISUSE! AH, RAHAT! IISUSE!

Mici bule înghețate au început s-o ia la fugă de pe ceafă spre umeri și pe spate. Tremuram și clănțăneam. M-am uitat în jur. Joanna stătea acolo.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-am spus. Să nu mai țiți așa, că te omor!

— Hank, n-am făcut decît să mă duc după niște țigări.

— Ia uită-te la pictura asta.

— Oh, e minunată, a zis. Îmi place foarte mult!

— E din cauza mescalinei, probabil.

— Da, așa e.

— Bine, dă-mi și mie o țigară, cucoană.

Joanna a rîs și a aprins două.

Am început să pictez din nou. De data asta chiar că am făcut-o: Un lup uriaș, verde, futînd o țipă cu părul roșcat. Părul îi curgea pe umeri, în vreme ce lupul verde i-o înfigea printre picioarele ridicate, iar ea stătea neajutorată și supusă. Lupul i-o trăgea în noaptea arzătoare, era undeva, afară, iar luna și stelele cu brațe lungi îi priveau. Era cald, cald și plin de culoare.

— Hank...

Am sărit în sus și m-am întors. Joanna era în spatele meu. Mi-am înfipt mâna în gâtul ei.

— Ți-am spus, fir-ai a dracului, să nu te furișezi așa...

57

Am rămas cinci zile și cinci nopți. Dup-ai-a nu mi s-a mai sculat. Joanna m-a dus cu mașina la aeroport. Îmi cumpăraseră un geamantan și niște haine noi. Uram aeroportul Dallas-Fort Worth. Era cel mai inuman aeroport din America.

Joanna mi-a făcut cu mâna și m-am trezit în aer.

Călătoria spre Los Angeles a fost lipsită de incidente. Am coborât și am plecat în căutarea mașinii. Am luat liftul pînă în parcare, dar nu mi-am văzut Volks-ul. M-am gîndit că cineva mi-l mutase de-acolo. M-am dus și pe partea opusă – am ocolit și am ieșit pe altă parte. L-am zărit. Toată averea mea era un bilet de parcare.

M-am dus acasă cu mașina. Apartamentul arăta ca de obicei – sticle și gunoaie peste tot. Trebuia să fac puțină curățenie. Dacă cineva l-ar fi văzut în halul ăla, mă dădea pe mâna poliției.

Am auzit o bătaie în ușă. Era Tammie.

— Salut, a zis ea.

— Bună.

— Trebuie să fi fost într-o grabă teribilă cînd ai plecat. Toate ușile au rămas descuiate. Ușa din spate era larg deschisă. Ascultă, promiți să nu spui dacă îți zic ceva?

— Promit.

— Arlene a intrat și ți-a folosit telefonul, interurban.

— Bine.

— Am încercat s-o opresc, dar n-am putut. Luase niște droguri.

— Bine.

— Unde ai fost?

— În Galveston.

— De ce ai întins-o așa? Nu ești în toate mințile.

— Va trebui să plec din nou sîmbătă.

— Sîmbătă? Azi ce e?

— Joi.

— Unde te duci?

— New York.

— De ce?

— O întîlnire cu cititorii. Mi-au trimis biletele acum două săptămîni. Și am obținut și un procent din încasări.

— Ah, ia-mă cu tine. O s-o las pe Dancy cu mama. Vreau să merg și eu.

— Nu-mi pot permite să te iau cu mine. O să rămîn fără nici un profit. Am avut cheltuieli mari în ultima vreme.

— O să fiu *cuminte*! Am să fiu *atît de cuminte*! Niciodată n-o să plec de lîngă tine! Chiar că mi-ai lipsit.

— Nu pot, Tammie.

S-a dus la frigider și a scos o bere.

— Pur și simplu, te doare în cot. Toate poeziile alea de dragoste erau niște aiureli.

— Ba nu erau aiureli atunci cînd le-am scris.

A sunat telefonul. Era editorul meu.

— Unde ai fost?

— În Galveston. Pentru documentare.

— Am auzit că ai o întîlnire în New York, sîmbăta asta.

— Da, vrea să vină și Tammie, gagica mea.

— Și o iei cu tine?

— Nu, nu-mi pot permite.

— Cît costă?

— 316 dolari dus-întors.

— Chiar vrei s-o iei cu tine?

— Cred că da.

— Bine, ia-o. Am să-ți trimit un cec prin poștă.

— Vorbești serios?

— Da.

— M-ai lăsat fără cuvinte.

— Las-o baltă. Amintește-ți doar de Dylan Thomas.

— *Pe mine* n-or să măucidă.

Ne-am luat la revedere. Tammie trăgea din sticla de bere.

— E-n regulă, i-am zis. Ai două-trei zile să-ți faci bagajele.

— Vrei să spui că *merg* și eu?

— Da. Editorul meu îți plătește drumul.

Tammie a sărit în sus și m-a luat în brațe. M-a sărutat, m-a apucat de coaie, m-a tras de pulă.

— Ești cel mai draguț futăcios bătrîn!

New York. În afară de Dallas, Houston, Charlestone și Atlanta, era cel mai nasol loc în care fusesem vreodată. Tammie s-a lipit de mine și mi s-a sculat pula. Joanna Dover nu mă terminase chiar de tot...

58

Aveam avion la 3:30 după-amiaza, în sîmbăta aceea. La ora 2 am bătut la ușa lui Tammie. Nu era acasă. M-am întors la mine și m-am așezat. A sunat telefonul. Era Tammie.

— Ascultă, am zis, ar trebui să ne gîndim la plecare. Mă așteaptă niște oameni la aeroportul Kennedy. Unde ești?

— Îmi lipsesc șase dolari pentru o rețetă. Vreau să cumpăr niște Quaaludes¹.

— Unde ești?

— Sînt la intersecția dintre bulevardele Santa Monica și Western. E o farmacie. N-ai cum să n-o vezi.

Am închis, m-am urcat în mașină și m-am dus acolo. Am parcat la intersecție, am coborît și m-am uitat în jur. Nu era nici o farmacie.

M-am urcat iar în mașină și am mers încet, uitîndu-mă după rabla ei roșie, Camaro. Am văzut-o cinci străzi mai jos. Am parcat și am intrat în farmacie. Tammie stătea pe un scaun. Dancy a alergat spre mine și s-a strîmbat.

— Nu putem lua și copilul.

— Știu, o s-o lăsăm la maică-mea.

— La maică-ta? Păi stă la vreo trei mile în direcția opusă.

1. Medicament antidepresiv.